

e manibus mihi extorserant, vbi cor sincerum sine fuco, sine studio
 verborum loquebatur, tam grauiter bilem mouere Tuam potuerit, vt
 abs Te, Eminentissime QVIRINE, tam grauia fulmina in me infontem,
 et nihil tale promeritum, demitteres. Ex animo quidem, et hoc ve-
 ritatis caussa, doleo, me tam vehementer Tibi displicuisse. Ecquae
 enim, quaeso, sunt caussae tantae irae? quae tam vehemens senectae
 Tuae commotio est? Satis clare significasti, Te abunde cognitum habe-
 re, vt fidelem se mihi doctorem exhibuit incomparabilis MVRATORIVS,
 admiratio Vestrae Italiae, et nostri saeculi ornementum. Persuasio, qua
 meus animus fertur de aequitate Tua, de Tuo amore erga veritatem,
 et de candore Tuae mentis, non permittit, vt credam, Te propterea
 tam grauiter animaduertisse in libellum meum, quod Viri auctoritatem
 adhibui, quocum Ipse ob festorum imminutionem graues lites exercui-
 sti. Hoc certe scio, maximam eius in orbe eruditio esse gloriam, nullis
 aduersariorum illius artibus imminuendam, nec eum umquam ab ullo
 Vestrum adpellatum fuisse hominem scelestissimum, vel perfidum ca-
 lumniatorem; quae nomina tamen ego in scripto Cardinalis QVIRINI
 ferre debui, ego, cuius crimen aliud nullum est, nisi hoc, quod au-
 ditoribus meis, quibus fide obstrictus sum omni, ea narrai, quae
 Muratorius scripsit, eaque probatissimis testimoniis corroborauit, eas de-
 nique exinde conclusiones deriuauit, quae manifesta consecutione ex iis
 fluxerunt. Ipse diserte asseris, nullum aliud crimen meum esse; nulla
 alia Tua est obiectio, nulla alia obiurgatio. Ipse narras, me vti aucto-
 ritate Muratoriana; nec tamen Tibi temperas, quin statim inter narran-
 dum aceruum in me iniuriarum colligas, quasi nefas esset, ab homine
 heterodoxo (cuiusmodi abs Te habeor) Muratorium legi, eiusque pro-
 batissima auctoritate muniri. Refutata his verbis Tuis esse mea dicta,
 confidenter credis. Dicis:

„Quoniam dein vero toto eo libello suo Doctor idem Helmstadien-
 sis ita persequitur notitiam, originem, historiam de indulgentiis, et
 „Jubilaeo, vt clare pateat, nihil illi gratius accidere, quam quum sen-
 „tentiis seu dictis suis pondus addit, Ludouici Antonii Muratorii au-
 „ctoritate in medium adducta, nouerit ipse, (heu! quo ruit huius sermo-
 „nis series!) et cum eo, quotquot ipsum e suggestu declamantem au-
 „dierunt, imo HETERODOXORVM NATIO OMNIS, non eam esse
 „apud nos scriptoris illius auctoritatem, quam autumant, eius nomi-
 „ni deberi, iidem Heterodoxi, ac praesertim Geneuates, vt comper-
 „tum mihi fecerunt litterae aliquot, post illius obitum ad me ex iis re-
 „gio-